

Ето ти сега кавга между „мамата“ и „таткото“. . . — Що е гледалъ той? Какъ е могълъ да допустне това безобразие! . . .“

Бѣдниятъ баща! За тѣзи пакости, какъ ще отговоръ да даде прѣдъ ядосаната „мама“! . . .
Ахъ бѣдниятъ, бѣдниятъ бащица! . . .

Дѣдо Невидѣлчо.

Бакърджийчето.

(По Горбуновъ-Посадовъ).

Трета година е, откагато Василчо е въ града чиракъ при единъ бакърджия. За Коледа майка му дойде отъ село да го повиди. Отдавна тя не бѣ виждала чедото си. Сърдцето ѝ се разтупка, сѣкашъ ще изхвъркне при тази мила срѣща.

И момчето изпитваше същата радостъ и вълнение. То се затича на срѣща ѝ. . .

— Боже, какъвъ е окжсанъ, парцаливъ! И какъ му е повѣхнало лицето! — мисли си майката.

А друго яче не можеше и да бже, защото на момчето бѣ дадено да живѣе въ една подземна стаичка на бакарджийницата. То винаги седи на-